

bataillonernes Mandskab. Det er ganske vist, at Livgardens Mandskab er Udvalgsmandskab, men det er dog kun med Hensyn til det rent Udvoortes og Hviden. Det er ikke Udvalg med Hensyn til dets Kvalifikationer som Soldater for Resten. Efter det foreliggende Lovforslag skal Uddannelsen af en Halvbrigades Mandskab ske stiftet, det ene Aar ved en af Halvbrigadens Liniebatailloner og det andet Aar ved dens anden Liniebataillon. Dertil kan der ikke siges Noget. I det Hele taget vil jo enhver Tjenesteturnus blive bedre, naar Bataillonernes Antal ved Halvbrigaderne eller Regimenterne er to eller et Multiplum af 20.

Spørgsmaal angaar Antallet af Befalingsmands-elever, som skulle udtages efter den første Uddannelse, da kan der ikke siges Andet mod Lovforslaget, end at det er lovligt mange, der skulle uddannes ved Fodfolket, og at det er lovligt faa, der skulle uddannes ved Fæstningsartilleriet. Hidtil har der efter den første Uddannelsesartikkel udtaget et antageligt stort Antal til Vinterstyrke; fra 160 er man imidlertid ved andre Lovforslag gaaet ned til 104 og endelig til 100. Det vilde naturligvis være det Bedste at holde tilbage som Vinterstyrke det størst mulige Antal, men naar man har troet at kunne nøies med 100 Mand, er Grunden den, at man har villet bestræbe sig for at reducere Garnisons-tjenesten, som uegtelig ikke fremmer Uddannelsen synderlig, saa meget som muligt. Denne Garnisonstjeneste vil ganske sikkert kunne indskrænkes noget, og naar man har troet at kunne gaa til 100 Mand pr. Regiment eller Halvbrigade ved Fodfolket, er Grunden den, at man havde tænkt sig, at Fæstningsartilleriet, som var foreslaaet betydeligt udvidet, da kunde overtage en Del af denne Byrde, men bliver Fæstningsartilleriet ikke udvidet, vil det blive meget vanskeligt, ja maaske umuligt at forrette den Dagstjeneste, som ikke kan reduceres eller rent ophæves. Lovforslaget har troet at finde en Fordel i at dele Vinterstyrken i tvende Halvdele, saaledes at den ene Halvdel gjør Tjeneste i 6 Maaneder og dernæst afløses af den anden Halvdel, der saa kommer til at gjøre Tjeneste i 6 andre Maaneder. Dette har sine Fordele, men det har ogsaa sine Mangler, og det er meget vanskeligt at sige, hvilke der ere overvejende. Fordelen er naturligvis den, at man faar det dobbelte Mandskab med længere Tjenestetid, men Manglen, at denne Tjenestetid i og for sig forkortes noget eller til det Halve. Imidlertid vil man dog da faae dem et Aar til fast Tjeneste, og man vil faae det dobbelte Antal til fast Tjeneste i den længere Tid. Det giver naturligvis det Hele en vist Fasthed og et større Sammenhold; men med Bestemthed at afgjøre, hvad der er det Bedste, det drister jeg mig ikke til; det er en Sag, som Erfaringen først kan bestemme. — Spørgsmaal dernæst de fortsatte aarlige Døvelser angaar, saa er der sket en væsentlig Forandring nemlig den, at Fodfolket kun skal

indkalbes een Gang; Indkaldelsen skal ske med den 4de Martsang og kun vare i 30 Dage. Dette er naturligvis en stor Mangel. En Hær som vor, hvor der fra først af ikke haaves nogen lang fast Tjenestetid, trænger til gjentagne Indkaldelser. Ganste sikkert vilde man kunne forsone sig med kun at indkalde en eneste Gang, men en nødvendig Betingelse vilde det da blive, at der ikke opgaves Noget af den samlede Tjenestetid, altsaa at man ikke nøiedes med kun at indkalde til 30 Dage, men forlængede denne Indkaldelsestid. Jeg tror nok, at den personlige Byrde for Mandskabet derved vilde blive lettet betydelig, thi det er vistnok uomtvisteligt, at, naar Mandskabet først en Gang er indkaldt til Tjeneste, kommer det ikke an paa, om det er til Tjeneste 1 Maaned længere eller ikke, hvormod atter og atter at skulle indkaldes absolut maa medføre for Mange særdeles store Gener. Ser man nu tilbage til den samlede Tjenestetid, saa er den for Diebliffet efter den bestaaende Hærlow for det Mandskab, der ligger den længste Tid til Tjeneste, 18 og 9 Maaneder — ganske vist oprindelig 19 og 10, men det naas i Reglen ikke. Efter det oprindelig forelagte Lovforslag vilde den samlede Tjenestetid blive for det Mandskab, der laa længst til Tjeneste, 20 Maaneder og for det Mandskab, som havde den korteste faste Tjenestetid, 9 Maaneder. Efter Folkethingets Forslag vil den længste Tjenestetid for det Mandskab, der faar den mest fuldkomne Uddannelse, blive 13 Maaneder og for de øvrige kun 7 Maaneder. Det er ubetinget for lidt, og jeg vil aldrig kunne tilraade at gaa ind derpaa, medmindre man forøger Tiden for de senere Indkaldelser til idetmindste 2—3 Maaneder; i saa Tilfælde vil jeg nok tro, at man vil kunne give Mandskabet en saa grundig Repetition af det engang lærte, at det vil blive i enhver Henseende ligesaa brugbart som for Diebliffet. Forstærkningsbataillonerne foreslaas endvidere hvert andet Aar indkaldte til en Døvelse i 12 Dage. Det er uegtelig en meget kort Tid, men jeg tror, at man maa nøies dermed; det er i alt Fald mere end, hvad der for Diebliffet finder Sted, da Mandskabet ikke har været indkaldt.

Vi komme dernæst til et Afsnit, som jeg maa anse for overmaade vigtigt, nemlig det, som handler om Hærens Rammer. Vi se da først, at man har bibeholdt det mindre Heldige, at Generals- og Stabsofficersklassen kun skal have en eneste Grad. Jeg tror, at det er rigtigt ikke at udelade noget af de almindelige Trin i det militære Hierarki, som findes i de andre Lande. Kun at have Generaler af første Grad og kun Stabs-officerer af første Grad, nemlig lutter Oberster, giver uegtelig vor Hær et noget opsthyttet Udseende. Det finder ganske sikkert Sted for Diebliffet, men det har den uheldige Indflydelse, at naar vore Officerer komme sammen med fremmede Hæres Officerer, saa forekommer det disse noget